

НАПРЕДЪН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОП ЗАСИЛЕЗЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

† Варненский и Преславский Симеонъ

Всеправославна конференция въ София.

5

Въ последната си статия споменахме мимоходомъ, че не може да се приеме, че всеправославната конференция въ София е свикана отъ българската църква и че участието въ нея на представители отъ съседните църкви е събитие много странно. Тази странна въпроса е много важна и заслужава да се спремъ повечко върху нея. Нужно е да се уясни тя, защото въ практиката на източната православна църква не е нѣщо необходимо предтоятелитъ на разнитъ помѣстни православни църкви да измѣнятъ мисли по разни въпроси отъ вѣрски или административенъ църковенъ характеръ. Това тѣ го правятъ било въ писма, било съ свиканена омѣстни събори. Така Цариградската църква не веднажъ е е обръщала до другитъ помѣстни православни църкви по ашия църковно-народенъ въпросъ. До сжщитъ се бѣ отесълъ и първиятъ български кзархъ покойниятъ Антимъ. преди нѣколко години нѣшниятъ Александрийски патриархъ Мелетий, бидейки циградски патриархъ, покаръ останалитъ православни църкви да изпратятъ въ Цариградъ свои представители, а да взематъ участие въ едно обрание, наречено „всеправославенъ конгресъ“ (Панортоксонъ Синедрионъ), за да измѣнятъ мисли по редъ църковни въпроси. Споредъ практиката, българската църква съгласието на българското правителство би могла не да свика, както е направила Цариградската патриаршия, а да амолъ предстоятелитъ на близокитъ намъ църкви да изпратятъ свои представители а да взематъ участие въ единъ съборъ за разглеждане динъ въпросъ отъ вѣрски или църковенъ характеръ и следователно и она за *Имка*. Дали тѣ щѣха да приематъ тази пона предъ видъ нашето междуцърковно положение, това е ругъ въпросъ, но това можеше да направи единствената представителка на българската православна църква, висшата наша църковна управа, вѣтия Синодъ, ако намѣрваше ова за нужно. Но св. Синодъ и то е почувствувалъ нуждата а свиква каквато и да е конференция по въпроса за *Имка*, а който той има опредѣлено становище, нито е решавааъ а покани когото и да е да охажда въ София, а още поалко да безпокои предстоятелитъ на съседнитъ църкви а изпращатъ свои представители.

Горнето че е така, става яво отъ обнародваното въ брой 4 отъ 7 Априлъ миналата година на „Църковенъ вестникъ“ бясчение, което гласи както ледва: „По поводъ съобщението на в. *Зора* отъ 1-й т. м. рой 2623, отъ канцеларията а св. Синодъ ни съобщаватъ

че св. Синодъ не е вземалъ никаква инициатива за свикване на всеправославна конференция въ София за разглеждане въпроса относно Младежкитъ Християнски дружества (*ИМКА*), нито пъкъ е увѣдомяванъ за това отъ нѣкоя православна църква. Становището си спрямо тия дружества, които сж протестанска организация, св. Синодъ опредѣлилъ още преди четири години съ окръжно писмо № 2543 отъ 17 Априлъ 1924 година“. Отъ горнето обяснение става ясно, че св. Синодъ нито е свикалъ всеправославната конференция въ София, нито пъкъ е увѣдомяванъ отъ нѣкоя православна църква за това свикване и, следователно, не е опълномоощавалъ никого да действа отъ негово име по въпроса за *Имка*, който е решенъ отрицателно, както казахме.

Кой тогава е повикалъ представителятъ на другитъ съседни намъ православни църкви да дойдатъ въ София? Ималъ ли е той това право и повиканитъ постъпиха ли правилно дето се явиха въ тази конференция? По първия отъ горнитъ въпроси интересни сведения срещаме въ издания въ Парижъ руски вестникъ „Возрождение“, редактиранъ до колкото знаемъ, отъ известния руски деятель Милуковъ. Въ брой 1053 отъ 20 Априлъ на тая вестникъ се чете следното: „Отпътуване на Митрополита Евлогия. Вчера 19 Априлъ, Митрополитъ Евлогий отпътувалъ за България. Българскиятъ Митрополитъ Стефанъ устроява съвещание отъ църковнитъ представители на Сърбия, Гърция, Румъния и България по въпроса за отношенията на тия църкви съ *Имка* и дейността ѝ.“

Отъ това съобщение на в. „Возрождение“ излиза, че човѣкътъ, който е викалъ представители отъ православни църкви, за да дойдатъ въ София и взематъ участие въ наречената всеправославна конференция за *Имка*, е Софийскиятъ Митрополитъ Г. Стефанъ. Това е направила той по своя собствена инициатива а не по пълномощие отъ висшето началство на българската църква — св. Синодъ, както се заключава отъ обнародваното въ Църковенъ вестникъ обяснение. Съ това може да се обясни и участието въ тази конференция и на други духовни лица, подведомствени на Софийската Митрополия които предпочетоха да трѣгнатъ подиръ своя началникъ въ единъ въпросъ, по който съвокупността на българската църква се държи на противно мнение. Дало ли е българското правителство на Н. В. Софийскиятъ Митрополитъ Г. Стефанъ съгласието си, за да призове иностраннытъ архи-

ереи, които сж взели участие въ съвещанието за *Имка*, това не знаемъ. Ако е дало това съгласие, има голѣмо значение, защото може да се извади заключението, че българското правителство е настрана на *Имка*. Ако не е дало, не е известно поискало ли е обяснение отъ Н. В. Софийския Митрополитъ за постъпката му да призовава архиереи отъ чужди страни, за да се произнасятъ по единъ църковенъ въпросъ, за който признатата отъ държавната властъ църковна управа има опредѣлено становище.

Ако би че правителството е погледнало презъ прѣсти на това, което е направилъ Високопреосвещеный Стефанъ отъ това може да се заключи че всѣки Митрополитъ въ България може да свиква било отъ близосѣдни, било отъ далечни страни православни архиереи и да устроява съвещания за разни вѣрски или църковни въпроси. Въ такъвъ случай ще излѣзе, че висшата наша църковна управа, св. Синодъ, не се радва на такива преимущества, каквито е упражнилъ Високопреосвещеный Софийски Митрополитъ, а може да упражнява и всѣки Митрополитъ. Защото доловихме, че въ правителственитъ срѣди е имало известно недоволство за гдето не било поискано официално разрешение за свикването на архиерейското събрание презъ Декември 1927 г.

Може ли да се оправдае постъпката на Н. В. Г. Стефана отъ църковно гледище? Не мислимъ. Св. Синодъ — висшето началство на българската църква — взелъ едно становище по въпроса за *Имка*, въпросъ отъ вѣроизповѣденъ характеръ. Това становище е възприелъ ликътъ на българския епископатъ съ Софийския Митрополитъ включително, както явствува отъ факта, че, когато се е сложилъ тоя въпросъ на разглеждане предъ архиерейското събрание презъ Декем. 1927 г., никой митрополитъ, никой епископъ, дори и Софийскиятъ Митрополитъ, не е казалъ нищо, съ което да оспори правилността и основателността на Синодалното становище. И понеже общеприето е, че съгласието на всички архиереи служащи въ една помѣстна църква, по единъ въпросъ се смѣта за установено съвещание на цѣлата църква, за това следва да се признае, че становището на св. Синодъ за *ИМКА* е схващане на цѣлата българска църква и, като такова, задължително за всички, следователно, и за Митрополита Стефана и за клира му.

При всичко това последниятъ Митрополитъ не само, че поканва представители отъ други православни църкви, за да взематъ участие въ устроеното отъ него съвещание въ полза на *Имка*, на което се дава и прозвището „всеправославна конференция“, или за присмѣхъ, или за измама, защото по състава си тя не мо-

ШУМЕНСКА ОКРЪЖНА СМѢТНА ПАЛАТА.

Обявление № 1905

Съгласно чл. 359 отъ Правилника за прилагане Закона за Бюджета, Отчетността и Предприятията, канцеларията на Шуменската окръжна смѣтна палата обявява на интересующитъ се, че на **15 мартъ 1929 година**, отъ 3 до 5 часа сл. обѣдъ при секретаря на сжщата Палата ще се приематъ предложения за **наемане здание** за нуждитъ на Палатата въ гр. Шуменъ, за срокъ отъ една година, отъ **1 априлъ 1929 година до 31 мартъ 1930 година**.

Зданието да е **хигиенично**, съ най-малко **13 стаи** съ размѣри поне 3 1/2 на 4 м., да има обширенъ таванъ и отдѣлно помѣщение за архива и зимникъ (мазе) за поставяне дървата за отопление. Предложенията ще се приематъ отъ п. комисия за наемане здания за държавни нужди, предвидена въ чл. 235 отъ правилника за прилагане Закона за бюджета, отчетността и предприятията.

Разносцитъ по настоящата публикация сж за смѣтка на наемодателя.

гр. Шуменъ 1 мартъ 1929 година.

Отъ Шуменската Окр. Смѣтна Палата.

же да се именува така, но той и клирътъ му взематъ участие въ свиканото съвещание и следъ това се събиратъ на молитва съ младежкитъ християнски дружества, които се намѣрватъ подъ сѣнката на И. м. к. а. Това значи, че Софийскиятъ митрополитъ и клирътъ му действуватъ противъ схващането на българската църква, противоречатъ натовата, което приели за вѣрно и тѣ сами, и служатъ на тия, които додържатъ една организация, характеризирана отъ св. Синодъ като чужда за православната църква. Това е необяснимо. Необяснимо е за това, защото Н. В. Софийскиятъ митрополитъ Г. Стефанъ не само, че не се е отказалъ още отъ българската църква, на която схващанията по вѣрски въпроси игнорира и незначита, но и е приелъ да служи като синодаленъ членъ и участвува въ съвещанията на св. Синодъ, т. е. той служи на двама господари. Това е чудновато, за да некажемъ нѣкоя по тежка дума. Но Н. В. ако искаше да бжде логиченъ и последователенъ, би трѣбвало да се откаже отъ българската църква, чиито схващания сж противоположни на неговитъ.

Въ тоя редъ на мисли ние се питаме, св. Синодъ поискалъ ли е обяснения отъ Н. В. Софийскиятъ митрополитъ Г. Стефана за държането му или не. Споредъ насъ тия обяснения сж необходими, за да произнесе св. Синодъ може ли Н. В. при днешното си настроение да бжде членъ на българскиятъ епископатъ и синоденъ сътрудникъ въ управлението на българската църква. Защото, ако по вѣрски въпроси св. Синодъ държи една насока, а който и да е отъ епархийскитъ архиереи друга, противоположна на синодалната това значи, че нѣма единомислие между иерархията на българската църква по вѣрскитъ схващания, а какво пагубно влияние може да има това върху изпълнението на българската църква въ сегашно време, когато всичко, което вжире и отъ вѣнъ се разклаща оборва, излишно е да се казва. Църквата е Божия, а Богъ не е за разстройство, а за миръ. Тя ни кани всѣкога да имаме единомислие и съ нег да изповѣдваме вѣрата си.

По нататъкъ ще разгледаме въпросътъ биваше ли иностраннытъ архиереи да се явятъ въ „всеправославната конференция“.

Безцелни работи.

Чета въ ежедневния печатъ, че правятъ конкурси за найкрасивитъ жени въ свѣта и на такива д-ватъ голѣми премии. Този въпросъ го третирааъ съ такава голѣма заинтересованостъ, като че е отъ нѣкое сжбоносно значение. Въ древна Гърция сж дигрили красотата и ней сж служили. Стариатъ Римъ бѣ служилъ на силата. Обаче служението на тия два принципа въ своята култивировка достигна до тамъ, че се изврати човѣшката природа и човѣчеството започна да служи изключително само на плътъта. Срещу това разбиране на живота се явиха мъже, които силно осждаха хората. Работата

стигна до тамъ, че мъдрецъ като Диогена ходѣше съ фенеръ въ бѣлъ денъ дано срѣщаше нѣкъде човѣкъ, защото хора имало много, а човѣкъ почти нѣмало. Други умни хора, като гледаха извратенитъ нрави, разюзданиятъ човѣшки животъ, се провикваха: „Свѣтътъ пропада и никой не е въ положение да го спаси. Самъ ако се яви нѣкой свръхъ човѣкъ — Богъ, той може да спаси човѣчеството отъ грѣхаго въведе въ пжтя на истината!“ Промислителъ Богъ, когато се изпълни времето, и прати Своя единороденъ Синъ Който се роди отъ жена и се подчини на закона, за да купи ония, които бѣха под

закона, та да получимъ осино-
вението. А понеже сте синове,
Богъ изпрати въ сърдцата ви
Духа на Своя Синъ“, Който въ
изпълнение на възложения му
отъ Отца дългъ. Го
откри въ синагогата на Назаретъ,
когато прочете казаното
за Него отъ пророка Исайя: „Ду-
хътъ господень е върху мене;
загова ме помаза да благовестя
на бедните, прати ме да
лъкувамъ ония, които иматъ
сърдца съкрушени, да прespo-
вѣдвамъ на плененитъ осво-
бождение, на слѣпитъ проглед-
ване, да пуста на свобода
измъчениитъ! Това Той сторилъ,
когато отговори на законника
кои заповѣди да изпълни, за
да има вѣченъ животъ; тѣ сж
„любовъ къмъ Бога и ближ-
ния.“ А кой е нашиятъ бли-
женъ разкри притчата за ми-
постивия самарянинъ.

Значи, дългъ, задача и целъ
на човѣшкия животъ е синовно
тознаване на своя Творецъ ка-
го посветимъ живота си за въз-
дигане на човѣчеството къмъ
то-го-лѣмо-нравствено
възвршенство, като облек-
чимъ и неговитъ материални
морални нужди. Така човѣчес-
твото изъ денъ въ денъ да
отива отъ святостъ къмъ съ-
вършенство. Тази задача ни
възлага за изпълнение презъ
немното ни живѣне нашия въз-
полюбенъ синъ Божи. Чрезъ
такова живѣне ще снемемъ
божията святостъ отъ небето
на земята и тогава ще стане
истинското изпълнение на всѣ-
кодневно ни молитвено про-

шение: „Да бжде Твоята воля,
както на небето, така и на зе-
мята.“

Е добре, въ това ли направ-
ление на опредѣлената ни отъ
Бога целъ се движи днесъ
свѣта? Не. Не е този нашиятъ
пътъ. По всички направления
въ своя животъ свѣтътъ вър-
ви въ обратна посока. Човѣ-
чеството напълно служи и обо-
готворява своята плътъ. То на-
ново възкресява грубото ези-
чество. Сжщото прави то и съ
въпроса за конкурса на женска-
та красота. Това ли бѣ болния
въпросъ на времето, когато ми-
зерията хлопа на много врати,
когато мнозина лѣгавъ безъ
хлѣбъ, други сж боси и необ-
лечени, трети болни, нестопле-
ни и мнозина безъ подслонъ?
Тукъ именно азъ считамъ, че
трѣбва да ни е спрянь посто-
янно погледа и обрънато вни-
манието, защото красота не
трѣбва да диримъ въ външния
човѣкъ, а въ вътрешния е не-
говата душа, която е отъ Бога
създадена за святостъ, правда
и милостъ. „Вашето украшение,
казва св. Ап. Петръ, да бжде
не външно, сиречъ, плетене
на коси, кичене съ злато или
обличане въ премени, а вът-
решно скрития човѣкъ на сър-
дцето въ нетленната красота
на кроткия и тихъ духъ, кое-
то е драгоценно предъ Бога.
Защото тъй нѣкога и святи-
тъ жени, които се надяваха на
Бога, украсяваха себе си като
се покоряваха на мъжетъ си.
(1 Петр. III; 3-5).

Свещ. Ив. Паликовъ.

да, за да оправи вѣчнитъ нор-
ми на живота.

„Добриятъ Богъ е силенъ,
светъ и де а л н о чистъ. И
колкото нашата човѣшка до-
брота е по близка, подобна на
Божията доброта, толкова тя
е по достойна.

Ек. Д-ръ Панайотова.

Учитель.

(Алекс. Ремизовъ.)

Имаше единъ старецъ, баша
на общежитие, и много братя
минаваха пѣтя си на послуша-
ние подъ неговитъ бащински
грии.

А бѣше той украсенъ съ
всички добродѣтели и голѣмъ
подвижникъ. Днитъ си мина-
ваше въ въздржание, трудѣ-
ше се съ смирение и бѣше
особено милостивъ и състра-
дателенъ.

„Господи, — молѣше се ста-
рецътъ, — знамъ, че съмъ грѣ-
шенъ, но надѣвамъ се на Тво-
ята щедростъ и вѣрвамъ да се
спаса, поради Твоего мило-
сърдие. Моля ти се, Боже, не
ме отдѣляй отъ братята ми
нито тукъ — на земята, нито
тамъ горе — на небето. Дай
имъ, Боже, на всичкитъ Твои-
тъ вѣчни блага!“

И често старецътъ се молѣ-
ше така, просейки равна участъ
и за себе си, и за учени-
цитъ си.

Въ близкия манастиръ има-
ше праздникъ. Поканени бѣха
и старецътъ и ученицитъ му.

Отначало старецътъ отказа,
но после поразмисли малко и
трѣгна.

Най-напредъ носѣха икони-
тъ, после вървѣше старецътъ
и най-подиръ — ученицитъ.

Но скоро ученицитъ настиг-
наха и отминаха стареца. . .

Вървяхъ тѣ — бързатъ. Да
не закъснѣятъ!

А край пѣтя — просякъ. Не-
мошенъ и цѣлъ въ рани.

Спиратъ се ученицитъ и поч-
ватъ да разпитватъ.

— Вълци ме нападаха, — съ
плачъ отвърща нещастникътъ,
— сто шестдесетъ две рани по
тѣлото ми. Кой ли ще ме от-
несе въ болницата?

— Какво да ти сторимъ, —
отвърщатъ ученицитъ, — пѣши
сме. Нѣмаме ни конь, ни ма-
гаре!

И отминаватъ. Бързатъ — да
не закъснѣятъ за праздника!

Скриха се ученицитъ. Пока-
за се старецътъ, подпиратъ
се на тоятъ си. Де може да
върви той, слабиятъ, съ тѣхъ!

И гледа: боленъ човѣкъ
край пѣтя!

И твърде много се зачути.

— Какъ! Не минаха ли от-
тукъ монаси? Или, може би,
тѣ не сж те забележали?

— Спрѣха се, погледаха ме
и отминаха. „Нищо, — казватъ,
— не можемъ да ти направимъ.
Пѣши сме. Нѣмаме ни
оселъ, ни козелъ“.

... — Да можешъ съ мене
да вървишъ? — запита ста-
рецътъ.

— Не, не мога.

— Тогава ще те взема на
гърба си и все нѣкакъ ще
стигнемъ.

— Не можешъ — далече е!

— Не ще те оставя.

И вдигна старецътъ разж-
сания отъ вълцитъ неща-
стникъ, прегъна се като чер-
вей и го понесе.

Отначало бѣше твърде теж-
ко на стареца. Като че не чо-
вѣкъ, а нѣщо много по-тежко
носи той, но при всѣка кра-
ка тежестъта намалѣваше и
ставаше му по-леко.

Като стигнаха до манастир-
скитъ врата, старецътъ се по-
чувствува съвсемъ леко. По-
опипа се — нѣма просяка. Из-
чезналъ.

И чу се гласъ, излизащъ
като че изъ сърдцето му:

„Ето, ти винаги молишъ Бо-
га за ученицитъ си — да ги

сподоби съ вѣченъ животъ
заедно съ тебе, а виждашъ ли
какво става? Единъ е твоятъ
пѣтъ, а другъ е тѣхниятъ. По-
мжчи се да ги изведешъ на
твоя пѣтъ!“

Преведе: Рад. Г. Лѣваковъ.

ХРОНИКА.

Утре, недѣля, 5 часа ве-
чертъ, въ Дома на Изкуства-
та и Печата—Литературна ве-
черъ, посветена на Ст. Михе-
ловска.

Негово Високопреподобие
Архимандритъ Андрей Петковъ
Началникътъ на културно-прос-
вѣтния отдѣлъ при Св. Си-
нодъ, както ни се съобщи, ще
бжде ржкоположенъ за епи-
скопъ на 24 мартъ, Православ-
ната недѣля, следъ което ще
заеме длъжността викарий
въ Варненската епархия.

Въ недѣля, миналата, въ
гр. Варна стана изборъ на
двама епархийски съветници
Бидоха избрани: свещ. Йор-
данъ Свѣтославовъ (преиз-
бранъ) и свещ. Д. Тодоровъ
и двама отъ Варна. Свещ. К.
Кожухаровъ епарх. избирателъ
отъ Варненската околия,
недоволенъ, по-
даде заявлението—протестъ,
защото, споредъ него, изборътъ
не билъ редовенъ. Той е съ-
общилъ какво синодалниятъ
членъ Митрополитъ Стефанъ
казалъ, че за а л а г а честь,
ако не развали този изборъ.
Защо ли Митрополитъ Сте-
фанъ така много се интере-
сува отъ онова, що става въ
Варненската епархия и чрезъ
своитъ двама „приятели“ Хан-
джиевъ и Кожухаровъ трево-
жи епархията? Споредъ при-
знанията на самия свещ. Кожу-
харовъ, той, М. Ст., билъ край-
но заинтересованъ сжщо отъ
изхода на утрешния изборъ за
епарх. избиратели. Защо ли?

Много бихме се радвали,
ако утре избирателитъ се
споразумѣятъ и излѣзатъ съ
една листа. Ние, които много
сме хулили въ връзка съ тия
избори и сигурно пакъ ще бж-
демъ хулени. затова работимъ
и отъ това мѣсто съветваме
дветъ спорящи страни да се
разбератъ, да си направятъ
взаимни отстъпки и да излѣзатъ
съ една листа. Дали ще има
добра воля и отъ дветъ страни?

По избора за епархийски
ибиратели получихме следното
писмо:

Като четохъ нѣколко ста-
тии въ в. Шуменски Вести,
Г-нъ Редакторе, по избора за
епархийски избиратели въ шу-
менската духовна околия, ви-
дѣхъ, че много пжти коствено
засѣгатъ и мене. За самата
истина, която се прикрива отъ

анонимни писачи, ви моля да
ми позволите и дадеге и менъ
мѣсто да изнеса и азъ нѣкол-
ко статии по този въпросъ.
Тѣзи мои статии ще сж обек-
тивни, принципи и съ подписа
ми, но следъ избора, за да не
се смѣтне отъ християнитъ,
че съ тѣхъ искамъ да правя
политика и настроение за пре-
дизборна агитация. Нека се
знае, че отъ истината не се бо-
имъ и че тя е на наша страна.
Съ уважение къмъ Васъ и
самитъ четци.

Протоиерей Ив. Дочевъ

Гр. Шумен. 27 II 1929 г.

Лѣвевскиятъ вестникъ
„Погледъ“ пише:

„Въ продължение на 4 дни
отъ името на Дома на изку-
ствата и печата и фонда „Иза-
на Арнаудова“ при църквата
„Св. Николай“ говори г-нъ Про-
фесоръ Дюлгеровъ. Неговитъ ху-
бави сказки, пропити съ иде-
алистична философия и високъ
моралъ бѣха извънредно доб-
ре посещавани. Г-нъ Дюлге-
ровъ е билъ поздравенъ даже
и отъ членове на Дома, защит-
ници на материалистичната
философия. Тѣ сж били възхитени
отъ начина на изказване на ми-
слитъ и цвѣтистата речъ на
г-нъ Дюлгеровъ. Църквата и
науката въ тѣзи дни си бѣха
дали приятелска среща въ Дома
на изкуствата и печата.“

Проф. Д. Дюлгеровъ презъ
студентитъ седмици на м. ме-
сецъ е обходилъ по покана
още градоветъ: Пловдивъ, Сли-
венъ, Казанлъкъ, Ст. Загора.
На 4 того щѣлъ да ходи въ
Бѣлоградчикъ, а следъ това
въ Ломъ. На 16 или 23 щѣлъ
да бжде въ Варна по покана
на Епархийското свещ-ко брат-
ство. Г-нъ Проф. Дюлгеровъ
наистина стои надъ всѣка по-
хваля за своя трудъ. Бихме
желали да го видимъ и въ
Шуменъ.

Правосл. Хр. Братство Со-
параскева при I гр. енория у
режда сказка въ Църковния
салонъ на 3 мартъ, 3 часа
следъ обѣдъ, на тема: „Мисли
върху щастieto и пѣтя къмъ
него“ отъ Г-нъ Ив. Хасанчи-
евъ. Канятъ се всички.

Епархийскиятъ съветъ
на православнитъ братства има
второ свое заседание въ гр. Шу-
менъ на 24. II. Прие устава на
епарх. старопиталище въ Про-
вадия. Прие 10 старци въ ста-
ропиталището.

Г-жа Недѣлко Станева
отъ града, по случай 3 месеца
отъ смъртъта на съпруга ѝ, по-
дари на старопиталището
въ гр. Провадия единъ кре-
ватъ пѣленъ комплектъ и 500
лева. Богъ да я награди!

Платихте ли си абонамента?

Преславски Сждия Изпълнителъ

И. Д. № 720/1927 год.

Обявление № 720

На основание изпълнителния листъ № 337 издаденъ
отъ Шуменския Окржженъ Сждъ на 20 Октомврий 1927 г.
въ полза на Петко Василевъ отъ гр. Шуменъ срещу Георги
Алексиевъ отъ с. Бѣлъ Брѣгъ за искъ отъ 40000 лева лих-
ви и разноски и съгласно чл. 1004—1038 Гражданското Сж-
допроизводство, обявявамъ, че отъ 26 февруарий до 29
мартъ 1929 год. съ правонадаване 5% въ 24 часа срокъ въ
канцеларията ми ще трае публичната проданъ на следую-
щото длъжниково недвижимо имущество, свободно отъ
зalogъ и запоръ, а именно:

1) Нива отъ 8 декара въ землището на с. Бѣлъ Брѣгъ,
мѣстността „Пуръ-Юстю“, при сѣседи: Мико Петровъ, Ге-
орги Тодоровъ и пжтъ, оценена 4000 лева

2) Единъ оджакъ въ мѣстността „До село“ отъ единъ
декаръ, застроено и незастроено мѣсто, въ землището на с.
Бѣлъ Брѣгъ съ ограда отъ 2 отдѣления, камена постройка,
покрита съ обикновени керемиди, при сѣседи: Пжни Янковъ,
Дере и пжтъ, оценени 30000 лева

Желаящитъ да купятъ могатъ да се явятъ въ канце-
дарията ми всѣки приспѣтъенъ день и часъ, за да прег-
леждатъ книжката и да наддаватъ.

гр. Преславъ 16 II 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: (п). Б. Каревъ.

Шуменъ, Печатница „Спасъ Поповъ“ — 12. — 1929.

D-r Klug.

Доброта и слабостъ.

2

Приятелската доброта трѣб-
а да бжде силна, но не и не-
адрна мекостъ. Приятельтъ
приятелката), който съ своя
приятел се смѣе и шегува, е
единъ милъ човѣкъ. Но прия-
ельтъ, който умѣе въ спокой-
и часове и съ покойни думи
апогали своя любимъ човѣкъ,
като ангел-пазитель на своя
приятелъ (приятелка), той е
динъ добъръ човѣкъ. Въ ду-
итъ „Ти мили“ лежи повече
скреностъ, когато въ ду-
итъ „Ти добри“ лежи повече
стойнство. Но свѣта на до-
ройнитъ се цени много пове-
е отъ колкото всичкитъ сър-
ечни свѣтове на изкуности-
и и нежноститъ.

Сгоденикъ и годеница! Вие
онто съ Божията благословия
те въ отношение на двама
елающи единъ другъ да си
ринадлежатъ презъ цѣлъ жи-
отъ — имате ли нужната лю-
рвъ? Не забравяйте колко
ного трагедии би написалъ
ретътъ за бракове, кждето
ипсва силната и браняща лю-
овъ. Но не само „написалъ“!
рамитъ и трагедиятъ въ жи-
ота сж много повече по-
еячно силни, отколкото въ
итературата. Въ реалния жи-
тъгъ има толкова много дра-
и съ царски деца, кждето
ладката и силна любовъ, ка-
о трагичната игра на Ро-
ео и Жулиета, никой поетъ
е би могълъ да опише.

Съпругъ и съпруга! Не смѣ-
айте сладката поезия съ смѣш-

ната комедия или странната
мѣсица отъ тия две думи! При
всѣка проблема, изпитание,
конфликтъ, както и слабостъ
на единъ отъ двама ви, или
при една отрицаща и изневѣр-
ваща любовъ, макаръ и да има
право единия — действайте,
лъкувайте само съ любовта. Не
Не търсете психологията на
еротиката или сексуалната па-
тология.

Има най-последъ една мнимо
видима доброта, която изглеж-
да като благосклонност и сни-
зходителност, но която въ
действителност не е нищо
друго, освенъ една безпринци-
пна и печална слабостъ на
характера.

Жалко е сжщо, че нашиятъ
животъ се състои отъ безброй
тайни и явни компромиси, кои-
то ние сме принудени да пра-
вимъ. Но понѣкога тѣ сж не-
обходими, защото въ главата
на всѣки не може да се влива.
При всѣ това, ние не трѣбва
да свършваме съ никакви без-
характерни компромиси. Сни-
зхождението е добро, само, ако
се основава върху истината,
че ние всички сме едни бедни
грѣшници и че нѣмаме право
единъ другъ да се осжж-
даме. Но снизхождението мо-
же да бжде и вредно, ако въ
основата си строшава това,
което е написано въ старитъ,
нѣкогашни гранитни Синайски
таблици. Накрая нека споме-
немъ и за помагателната до-
брота на Единъ, който постра-

ПЕЧАТНИЦА
„СПАСЪ ПОПОВЪ-ШУМЕНЪ“
МОДЕРНО ИНСТАЛИРАНА
ПРИЕМА ПОРЪЧКИ ЗА НАЙ-МАЛКА „НАЙ-ГОЛѢ-
МА ПЕЧАТАРСКА РАБОТА“
ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ И ИСКАЙТЕ ОФЕРТИ
Телеграф. адресъ Спасъ Поповъ-Шуменъ Телефонъ 164